

РЕШЕНИЕ

№ 1106

гр. Пловдив , 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на пети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Г. Бекяров

при участието на секретаря Елена Анг. Апостолова
като разгледа докладваното от Иван Г. Бекяров Административно наказателно дело № 20215330201020 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление (НП) № 542870-F564938/19.10.2020 г. на ** на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП Пловдив, с което на „Диктум“ ООД, ЕИК 202068518, със седалище и адрес на управление **, на основание чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 112, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗДДС (ППЗДДС).

Дружеството жалбоподател моли да се отмени НП. Аргументите са свързани с налагането на санкция на дружеството вече с ревизионен акт, т.е. за нарушение на принципа на „ne bis in idem“. Отделно от това възприема наложена санкция като несправедлива. Не се представлява в съдебно заседание

Въззиваемата страна ТД на НАП Пловдив, чрез процесуалния си представител, моли съда да потвърди НП като правилно и законосъобразно. Обсъжда подробно аргументите за незаконосъобразност на обжалваното НП. Приема, че нарушението е доказано и не са налице условията за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Отделно пледира санкцията да е справедлива. Във връзка с аргумента за нарушаване на принципа за забрана за санкциониране два пъти за едно и също нещо посочва, че ревизионното производство по ДОПК и това по ЗАНН са различни и нямат отношения помежду си.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване и изхожда от лицето, което е санкционирано, поради което се явява допустима.

От фактическа страна съдът установи следното:

При извършена проверка, документирана с Протокол № 1600026888/06.08.2020 г. е установено, че за периода 01.11.2018 г. - 31.10.2019 г. „ДИКТУМ“ ООД с ЕИК 202068518 е достигнало облагаем оборот по смисъла на чл. 96, ал. 2 от ЗДДС в размер на 52 914,32 лв. Този оборот е формиран от посредническа дейност при наемане на имоти краткосрочно и дългосрочно, отдаване на еърсофт екипировка под наем /организиране на игри/, еърсофт стрелбище, продажба на еърсофт оборудване и търговия със спортни стоки за военизирани игри.

Приходът от извършените продажби е установен на база представените при проверката документи от фискално устройство на дружеството, справка за издадените фактури, представени банкови извлечения, договори и справки от лицензирани пощенски оператори. На основание чл. 113, ал. 3, т. 1 от ЗДДС за извършените доставки с получатели - данъчно незадължени физически лица, не е задължително издаването на фактура.

Предвид данните по-горе дружеството следва да подаде заявление за регистрация в ТД на НАП, гр. Пловдив до 07.11.2019 г., включително. Същото е подадено по електронен път на 05.06.2020 г. с вх. № 303912001976356/05.06.2020 г. Датата на регистрация на лицето по ЗДДС е 18.06.2020 г. - датата на връчване на Акт за регистрация по ЗДДС с изх. № 160422002085913/18.06.2020 г.

За периода от датата, следваща датата за издаване на акт за регистрация, ако лицето беше подало в срок заявление за регистрация /22.11.2019 г./, до датата, предхождаща датата, на която е регистрирано /17.06.2020 г./, лицето е следвало да начислява ДДС за извършените от него облагаеми доставки.

Съгласно чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение първо от ЗДДС, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за извършените от него облагаеми доставки за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако лицето е подало заявлението за регистрация в срок, до датата, на която е регистрирано от орган по приходите.

За данъчен период 01.01.2020г. до 31.01.2020г. лицето е извършило следните облагаеми доставки, за които не е начислило ДДС:

- получени доходи от търговия със спортни стоки за военизирани игри, в размер на 2 367,59 лв., а размерът на неначисления ДДС се равнява на 394,60 лв.

Ако лицето беше регистрирано по ЗДДС, същото е следвало да начисли ДДС в общ размер на 394,60 лв. за извършените от него облагаеми доставки по фактури за периода 01.01.2020 г. - 31.01.2020 г. по реда на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, като издаде данъчен документ /фактура/, в който да посочи данъка за доставката на отделен ред; посочи издадения документ в дневник за продажби за месец 01.2020 г., а по отношение на касовите продажби е следвало на основание чл. 112, ал. 1 от ППЗДДС да състави отчет за извършените продажби, съдържащ обобщена информация за тези доставки за съответния данъчен период, да отрази отчета за продажби в дневника за продажби за месец 01.2020 г., като включи размера на данъка по извършените доставки в справката декларация за данъчен период м. 01.2020 г., като справката декларация и дневникът за

продажби е следвало да подаде ТД на НАП гр. Пловдив в срок до 14-о число на месеца, следващ съответния данъчен период, в който данъкът е станал изискуем, а именно до 14.02.2020 г., включително.

Нарушението е извършено на 15.02.2020 г. На основание чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, когато при договаряне на доставката не е изрично посочено, че данъкът се дължи отделно, приема се, че той е включен в договорената цена, поради което размерът на данъка е определен по формулата в чл. 53, ал. 2 от ППЗДДС.

Нарушението е констатирано на 06.08.2020 г. при преглед на документи в хода на извършване на проверка за установяване на наличие на основания за регистрация по ЗДДС, документирана с протокол по чл. 50 от ДОПК № 1600026888/06.08.2020 г., в който са констатирани размерът на неначисления ДДС и неподадената справка декларация за месец януари 2020 г.

Въз основа на резултатите от проверката бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F564938/14.08.2020 г. за нарушение на чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 112, ал. 1 от ППЗДДС. Актът е съставен в присъствието на свидетел и упълномощен представител на дружеството. Подадено е възражение от дружеството против съставени актове, включително и процесния, с което се сочат възражения по всички съставени актове, но не и за процесния период, съответно акт.

За извършеното нарушение било издадено обжалваното НП, с което на дружеството била наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за същото нарушение на основание чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС.

Описаната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелката С.В. - актосъставител, както и от приложените към административнонаказателната преписка и делото писмени доказателства, надлежно приобщени към доказателствения материал, включително АУАН, възражение, протокол по 1600026888/06.08.2020 г., два броя пълномощни, протокол № 1600021159/18.06.2020 г., компактдиск, акт за регистрация по ЗДДС, писмени обяснения, копие на документи от фискално устройство, копие на посреднически договор, извлечения по сметка, оборотни ведомости, документи от куриери, фактури, заявление за регистрация, искания за предоставяне на документи, заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на ИД на ЦУ на НАП.

Разпитана в съдебно заседание свидетелката потвърждава авторството на АУАН и поддържа констатациите в него. В допълнение изяснява, че при проверката е започнала по подадено по електронен път заявление за регистрация по ДДС при достигане на облагаем оборот над 50 000 лв. Извършена е допълнителна проверка, която установила, че дружеството е следвало от момента на настъпване на условията за регистрация до датата на действително му подаване да начислява ДДС, което не било сторено. Свидетелката лично установила дейностите и предлаганите стоки и услуги, които дружеството извършвало за този период, за което били изискани банкови извлечения, справки от куриери и договори.

Показанията □ съдът намира за обективни, логични, непротиворечиви и в пълно съответствие с отразеното в АУАН и приетите по делото писмени доказателства, като съставените протоколи, данните от куриери и извлеченията по банкови сметки, поради което им дава вяра.

Относно приложението на процесуалните правила:

При съставяне на АУАН и издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Не се констатираха нарушения на процедурата по съставянето на АУАН и НП, който да са съществени, като да опорочават административнонаказателното производство и самите актове и да нарушават правата на нарушителя.

Актът е съставен изцяло в съответствие с разпоредбата на чл. 42 и чл. 43 от ЗАНН, като нарушението е изчерпателно описано и подробно са посочени обстоятелствата, при които е извършено. Актът е съставен от компетентно лице и в същия е дадена правна квалификация на установеното нарушение. Не е ограничено правото на дружеството жалбоподател по чл. 44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Актът е съставен в присъствието на свидетел и редовно упълномощен представител на дружеството, с което е спазено условието по чл. 40 от ЗАНН. На последния е предоставена възможност да възрази при съставяне на акта, като не го е сторил. Пред актосъставителя е предоставено копие от пълномощно, с което представителят на дружеството е упълномощил лицето с права да го представлява пред органа по приходите, вкл. и да подписва и получава АУАН.

Постановлението е издадено от компетентен орган в кръга на неговата компетентност, в предвидената от закона форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и е съобразено с целта на закона. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл. 57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

Нарушението е описано надлежно в НП от фактическа страна, като административнонаказващият орган е посочил ясно и подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези (време, място, авторство и обстоятелства, при които е извършено). Затова не може да се приеме, че е засегнато правото на защита на нарушителя и последният е имал пълната възможност да разбере за какво точно е ангажирана отговорността му – за нарушаване на правилата за отчитане и начисляване на ДДС в срок, включването му в съответните документи в срок, свързани с контрола на държавата за спазване на тези правила, при положение че за същия срок е следвало да бъде регистриран по ЗДДС, като не е сторил това. Спазено е правилото на чл. 18 от ЗАНН като за всяко отделно нарушение е наложена отделна санкция.

Неоснователно е възражението за нарушаване на правилото „ne bis in idem“ – „не дава пъти за едно и също нещо“. Административнонаказателното производство безспорно има наказателен характер, затова и за него важат правилата установени от ТР № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС относно принципът „ne bis in idem“. При това положение следва да се съблюдават на първо място критериите Енгел, а на следващо преследваните от закона цели на наказанието, а именно генералната и специалната превенция. Съдът като взе предвид горното и твърдяното ревизионно производство спрямо дружеството жалбоподател намира, че преследваните от последно цели нямат санкционен характер, а се стремят да бъде установен действителният размер на публичните задължения на данъчния субект и те да бъдат внесени в държавния бюджет съгласно данъчната политика. В този смисъл с ревизионното производство не санкционира девиантно поведение на материалноотговорно лице, а изпълнение на регламентирано задължение, т.е. изпълнение на търсено от нормативен акт поведение. Затова и не се нарушава принципа на „ne bis in idem“.

От правна страна съдът намира следното:

На базата на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, съдът е на становище, че правилно, както съставителят на акта, така и наказващият орган, са квалифицирали нарушението по посочената разпоредба чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 112, ал. 1 от ППЗДДС. Безспорно е по делото, че дружеството жалбоподател е лице, за което в данъчния период 01.11.2018 г. – 31.10.2019 г. е достигнало облагаем оборот по смисъла на чл. 96, ал. 2 от ЗДДС, а именно над 50 000 лв. Затова и е следвало най-късно до 07.11.2019 г. да подаде заявление за регистрация по ЗДДС. Същото обаче не е сторено в определения срок, а на по-късен етап – на 05.06.2020 г.

При това положение за определяне на данъчните задължения на лице в хипотезата на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, т.е. такова което не е подало заявление за регистрация в срок, се прилагат разпоредбата на чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС. Последната именно включва като условия за действието й лице, което е трябвало, но не се е регистрирало по реда на закона. Затова се приема, че лицето дължи данък за извършените от него облагаеми доставки и облагаеми вътреобщностни придобивания и за получените облагаеми доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация (07.11.2019 г.), ако лицето е подало заявлението за регистрация в срок, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите (18.06.2020 г.). Облагаема доставка по смисъла на ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго – чл. 12 от ЗДДС.

От друга страна по смисъла на чл. 25 от ЗДДС данъчно събитие по смисъла на ЗДДС е всяка доставка на стоки и услуги, извършена от данъчно задължено лицето по смисъл на закона, като данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, или на датата, на която услугата е извършена чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС. Тоест данъчно събитие настъпва с осъществяването на облагаема доставка.

С възникване на данъчното събитие, т.е. от датата на осъществяването му, за данъчно задълженото лице се поражда задължение да го начисли, доколкото данъкът става изискуем за облагаемите доставки, в който смисъл е чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС. Начисляването на ЗДДС се извършва по реда на чл. 86 от ЗДДС. Съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 от ЗДДС за този данъчен период; 3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Съобразно ал. 2 на същата разпоредба данъкът е длъжим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Когато за доставките, за които на основание чл. 113, ал. 3 от закона не е издадена фактура, доставчикът-регистрирано по ЗДДС лице, съставя отчет за извършените продажби, който съдържа обобщена информация за тези доставки за съответния данъчен период – чл. 112, ал. 1 от ППЗДДС.

Данъчното събитие на доставките на стоки и услуги, които се установява да са

осъществени от дружеството жалбоподател, са на стойност от 2367,59 лв. в резултат от дейността му по търговия със спортни стоки за военизирани игри. Същите се установяват от показанията на разпитаната в съдебно заседание свидетелка, издадените от страна на дружеството документи – фактури, извлеченията от банкови сметки и дадената от страна на куриери информация за използване на куриерски услуги. Цялата информация е обобщена в протокол за извършена проверка № 16000026888/06.08.2020 г. На база на това актосъставителят е определил дължимия и начислен ДДС за данъчен период януари 2020 г. в размер на 394,60 лв., като същото е включено като констатация в същия протокол. Доколкото дружеството е следвало да бъде регистрирано по ЗДДС за данъчен период 01.01.2020 г. – 21.01.2020 г., то е следвало за извършени от него облагаеми доставки да начисли ДДС по реда на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, като издаде данъчен документ фактури, в които да посочи данъка за доставка на отделен ред, посочи издадения документ в дневника за продажби за същия месец, по реда на чл. 112, ал. 1 от ППЗДДС за касовите продажби да състави отчет, съдържащ обобщена информация за тези доставки, да отрази същия отчет в дневника за продажби и да включи размера на данъка по извършените доставки в справката декларация за същия данъчен период. Справката декларация и дневника за продажби дружеството е следвало да подаде до приходната агенция в срок до 14-о число на месеца, следващ месеца на съответния данъчен период, в който данъкът е станал изискуем. В случая това е трябвало да стане до 14.02.2020 г. Доколкото нито едно от посочените по-горе условия не е било изпълнило, дружеството жалбоподател не е начислило ДДС на извършени доставки, при положение че е следвало да бъде регистрирано по ЗДДС от предходен момент, и затова чрез бездействието си е извършило нарушение на данъчното законодателство на 15.02.2020 г. При положение че все пак са извършени доставки и тъй като по делото не се установява между контрахетите по тях да е уговорено данъкът да се дължи отделно, на основание чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, следва да се приеме, че той е включен в договорената цена. Затова и размерът му е определен по начина, посочен в разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ППЗДДС.

В този именно смисъл съдът намира, че дружеството не е изпълнило задължението си в срок, с което е осъществило от обективна всички съставомерни признаци на вмененото нарушение.

Доколкото с наказателното постановление е ангажирана обективната отговорност на юридическо лице, въпросът за вината не подлежи на изследване в настоящото производство. По тези съображения настоящият съдебен състав намира за доказано по делото жалбоподателят да е осъществил състава на административното нарушение, за които е наказан с обжалваното наказателно постановление.

По наказанието:

Правилно описаното нарушение на чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 112, ал. 1 от ППЗДДС е съотнесено към съответстващата му санкционна разпоредба по чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС, която предвижда, че, когато лицето не е начислило данък, тъй като не е подало заявление за регистрация и не се е регистрирало по този закон в срок, като е било длъжно, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на неначисления данък, но не по-малко от 500 лв.

Съдът намира, че правилно административнонаказващият орган е съобразил критериите за оразмеряване на административната санкция по чл. 27 от ЗАНН, основният сред които е тежестта на нарушението, като е наложил имуществената

санкция в нейния минимален размер от 500 лв., тъй като неначисления данък е в по-малък размер, а именно 394,60 лв.

Следва да се отбележи, че административнонаказващият орган правилно е посочил санкционната разпоредба, така че основанийето за налагане на санкцията е ясно и разбираемо, посочено по недвусмислен начин и не се нарушава правата на жалбоподателя.

Определените спрямо жалбоподателя наказания в НП отговарят на целите по чл. 12 от ЗАНН, като не са налице основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, т.е. не е налице „маловажен случай“ на административно нарушение. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго регламентирана дейност, при която за извършено нарушение се налага съответно наказание, като прилагането на санкцията е винаги въпрос на законосъобразност. В случая с НП са наложени административни наказания „имуществена санкция“ за неизпълнение на задължения към държавата, регламентирани в ЗДДС. Поначало обществената опасност на този вид нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като същите представляват неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на финансовата и контролната □ дейност. Не се изисква щета, която да настъпи от нарушението. Целта на ЗДДС е гарантирането на фиска чрез начисляването на данък върху добавената стойност, като в закона са чувствително засилени както предвиденият контрол, така и отговорността при нарушения, които увреждат фискалните интереси на държавата. Тъй като конкретното нарушение е формално, на просто извършване, в състава му не е предвидено настъпването на определен съставомерен резултат, изразяващ се неотразяване на приходи в определен размер и съответно в реално ощетяване на фиска, но то на практика води до възпрепятстване на контролната дейност на държавните органи. Ето защо липсата на такъв съставомерен резултат на нарушението при формалния характер на състава на отговорността няма отношение при преценката за наличието или значителността /респ. липсата или незначителността/ на вредните последици и не представлява смекчаващо отговорността обстоятелство, което пък да влияе на обществената опасност в контекста на легалната дефиниция на маловажния случай по чл. 93, т. 9 от НК

Като се взе предвид горното, съдът счита, че санкцията по чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС не надхвърля необходимото за постигането на целите за осигуряване на правилното събиране на данъка и предотвратяване избягването на данъчно облагане. За да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид видът и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начинът за определянето на нейния размер. В този смисъл съдът взе предвид, че нарушението попада в обхвата на обичайните такива, както и тежестта му, и като се съобрази с обстоятелството, че за същия данъчен период дружеството не е начислило дължимия данък за нито една от доставките, а те не са били малко, както и начина на определяне на размера на санкцията, то определената в санкционната разпоредба на чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС е съответна на принципа на пропорционалността.

Като е взел предвид всичко това, административнонаказващият орган е наложил законосъобразна и справедлива санкция. С оглед на изложеното съдът приема, че не са налице основанията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, което по правните си последици

представлява освобождаване на нарушителя от административнонаказателна отговорност. Същевременно наказателното постановление е съобразено с процесуалния и материалния закон, поради което настоящият съдебен състав като намери, че извършването на нарушението от страна на жалбоподателя е доказано по категоричен начин по делото, а обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и правилно, то следва да бъде потвърдено.

По разностите:

С оглед изхода на спора на основание чл. 63, ал. 5 вр. ал. 3 от ЗАНН на въззиваемата страна се дължи юрисконсултско възнаграждение за представителство по делото. Същото следва да бъде определено в минимален размер по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ е 80 лв., доколкото делото не е с фактическа и правна сложност и не се налага определянето му в по-голяма стойност.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 542870-F564938/19.10.2020 г. на ** на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП Пловдив, с което на „Диктум“ ООД, ЕИК 202068518, със седалище и адрес на управление **, на основание чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 112, ал. 1 от ППЗДДС.

ОСЪЖДА „Диктум“ ООД, ЕИК 202068518, със седалище и адрес на управление ** да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 80 лева, представлява юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд Пловдив по реда на АПК на касационните основания по НПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____